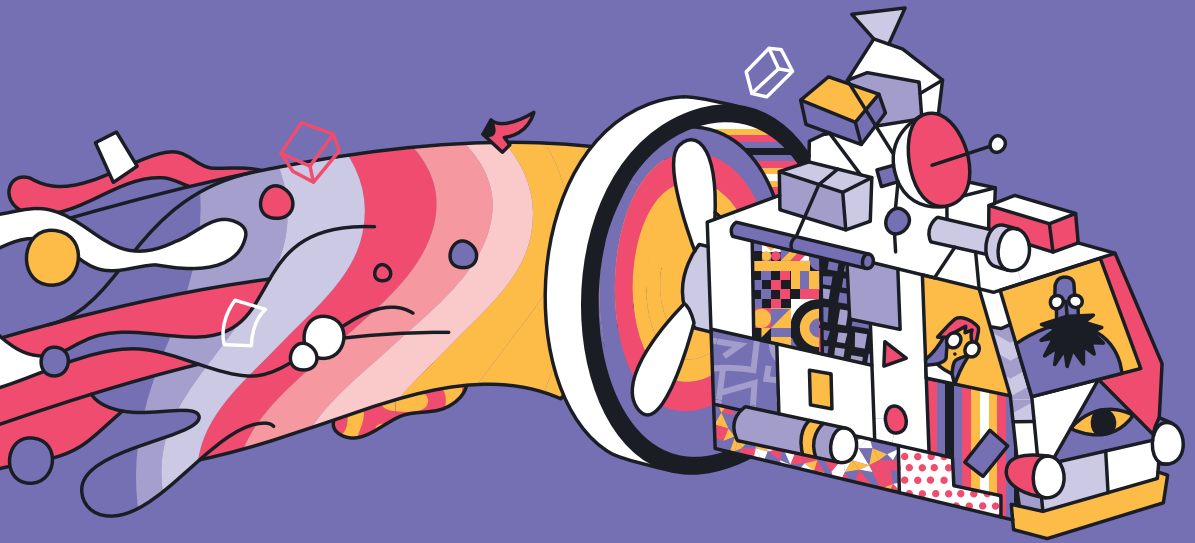

Tomáš Končinský
Daniel Špaček

Im Land der Erinnerungen

Karl Rauch

AUSZUG AUS DER ORIGINALAUSGABE

EINE DEUTSCHE FASSUNG IST HIER AB MITTE APRIL VERFÜGBAR

Kapitola 1	Tak na to zapomeň!	7
Kapitola 3	Vcuc nacucnutej do výcucu	21
Kapitola 4	Do Nepaměti	29
Kapitola 5	Virvál podrazák	37
Kapitola 8	Tygrí závětří	67
Kapitola 9	Pompeje	77
Kapitola 11	Vzpomínat pouze v úředních hodinách!	93
Kapitola 12	Franz Prskavka	99
Kapitola 13	Dvojčata	109
Kapitola 16	Jeskynní chobotnice, humr a borovice	131
Kapitola 17	Paměťová laboratoř	139
Kapitola 20	Krotitelka jednorožců	167
Kapitola 23	Dočasná cibetka	191
Kapitola 25	Zkus bublinu	211
Kapitola 27	Kraj světa	227
Kapitola 28	Hvězdy	235
Kapitola 29	Tramvaj v 5:47	245
Kapitola 30	Epilog	255

Vzbudil ji podivný zvuk.

Otevřela oči.

V Jáchymově pokoji něco temně bzučelo.

Zvedla hlavu.

Strop zmizel. Místo něj viděla jen tmou a velkou zakroucenou hadici, vedoucí k bratránkově postýlce.

Nejprve ji napadlo, že si Jáchym zase chce hrát na mravenečníka, pak ale zvedla ruce a nahmatala něco přímo nad sebou. Druhou, úplně stejnou hadici měla přisátou na hlavě!

Okamžitě hadici popadla a snažila se ji uvolnit.

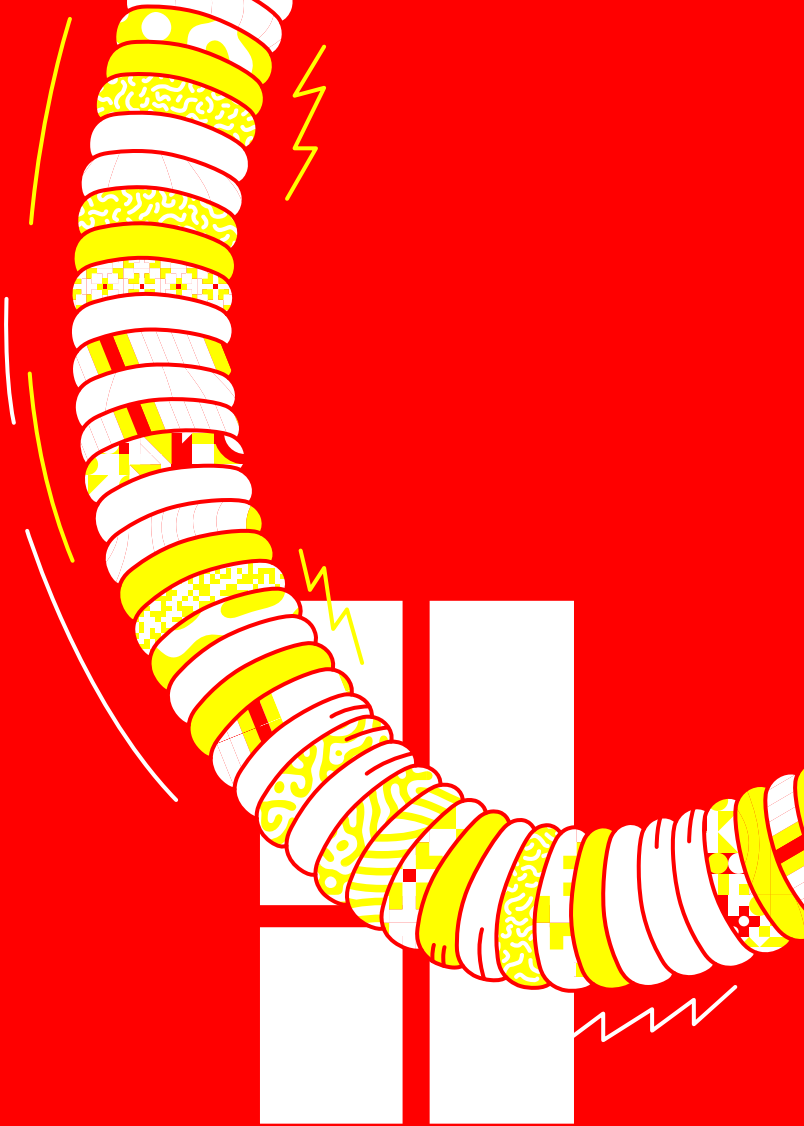
Bzučení zesílilo a hadice začala pod jejíma rukama pulzovat a škubat sebou.

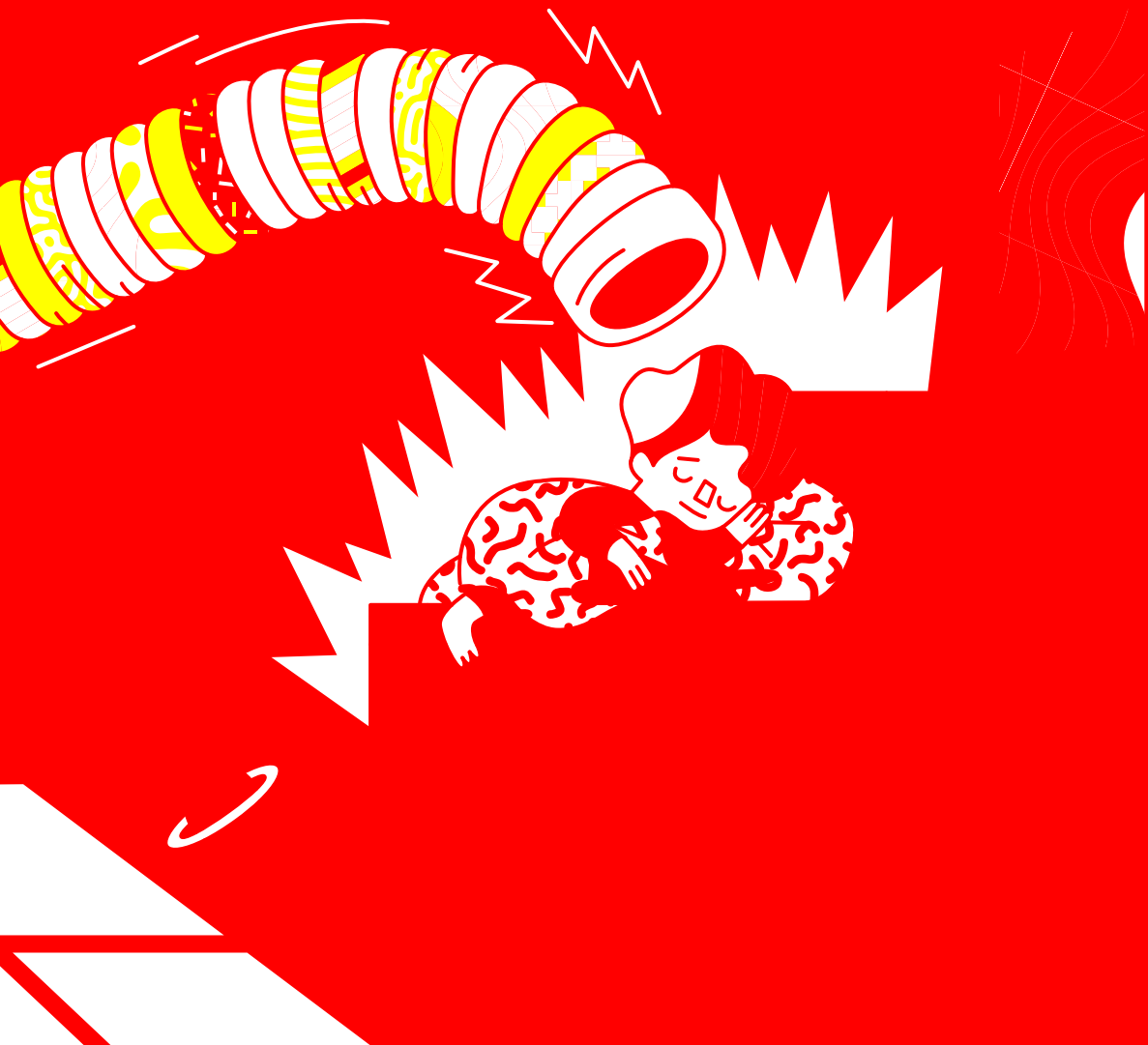
Někdo na ni našťvaně zavolal: „Hej!“

Jasmína nikoho neviděla, soustředila se hlavně na to, aby ze sebe strhla tu hnusnou hadici.

„No tak, nesahej na to, rozbiješ to, slyšíš?!“ křičel na ni ten hlas. Bzučení ještě zesílilo a Jasmína s hrůzou ucítila v hlavě tlak.

Na okamžik se jí zatmělo před očima a hlavou jí probleskl divoký sled prapodivně poskládaných obrázků – sáňkování u babičky, výlet do aquaparku, Vánoce u tety, písemka z češtiny, ukradená mámina voňavka, první pohled na zkrabatělého Jáchyma v porodnici, ten krásnej kluk ze školy, co se na ni někdy usměje

„Nepřestávej, musíš tu vzpomínku vyvolat celou!“ pobízel ji Vincenc. „To je naše cesta odsud pryč.“

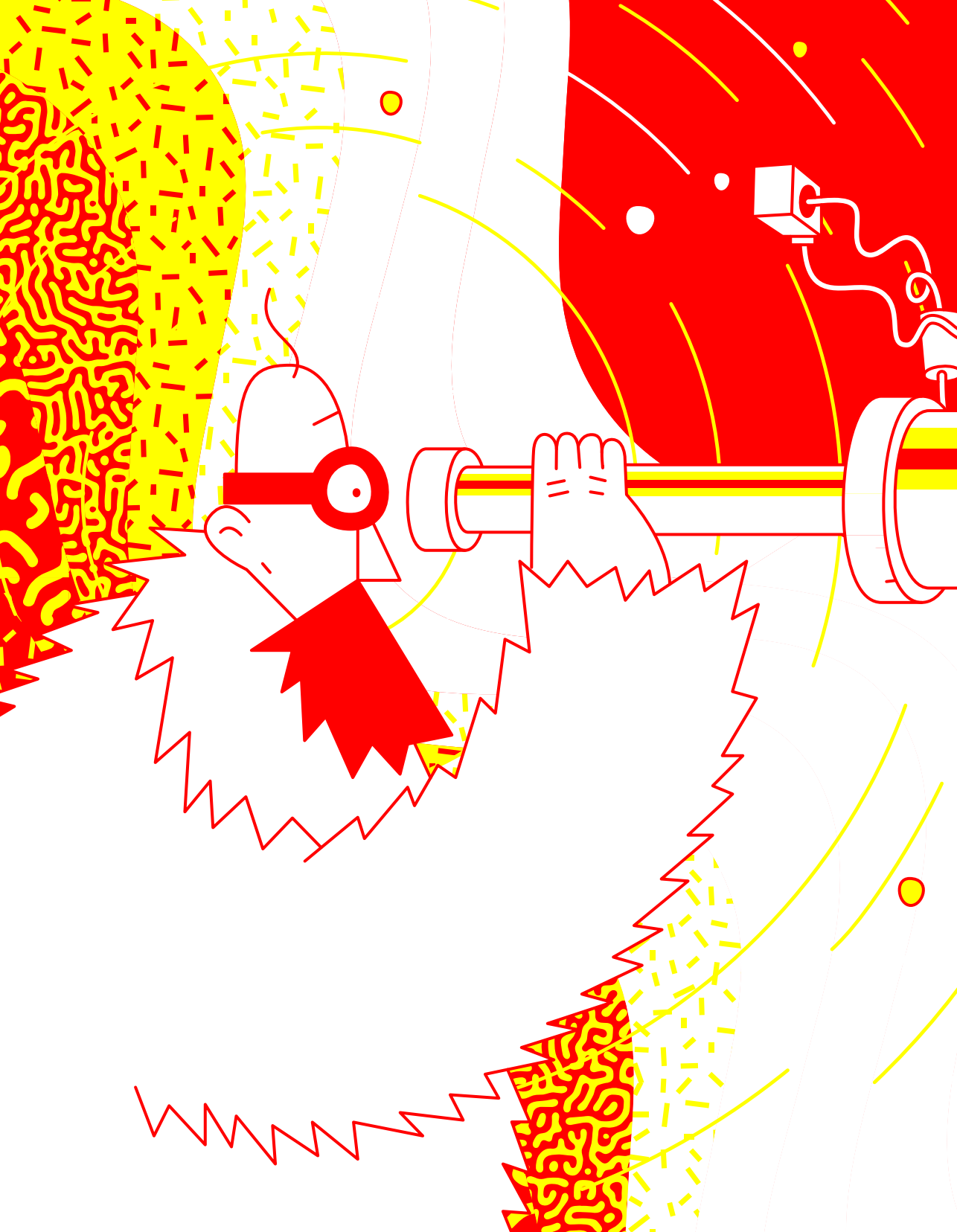
Jasmína se chvilku rozmýšlela, ale potom znovu opatrně přiložila paměťozor k očím. Viděla sama sebe, jak spí na gauči v Jáchymově pokoji a od hlavy jí vede dlouhá hadice až k Virvátovu vrtuletu. Druhá hadice se zakrouceně vinula k Jáchymově postýlce. „Okno, zaostři na okno!“ nabádal ji Vincenc.

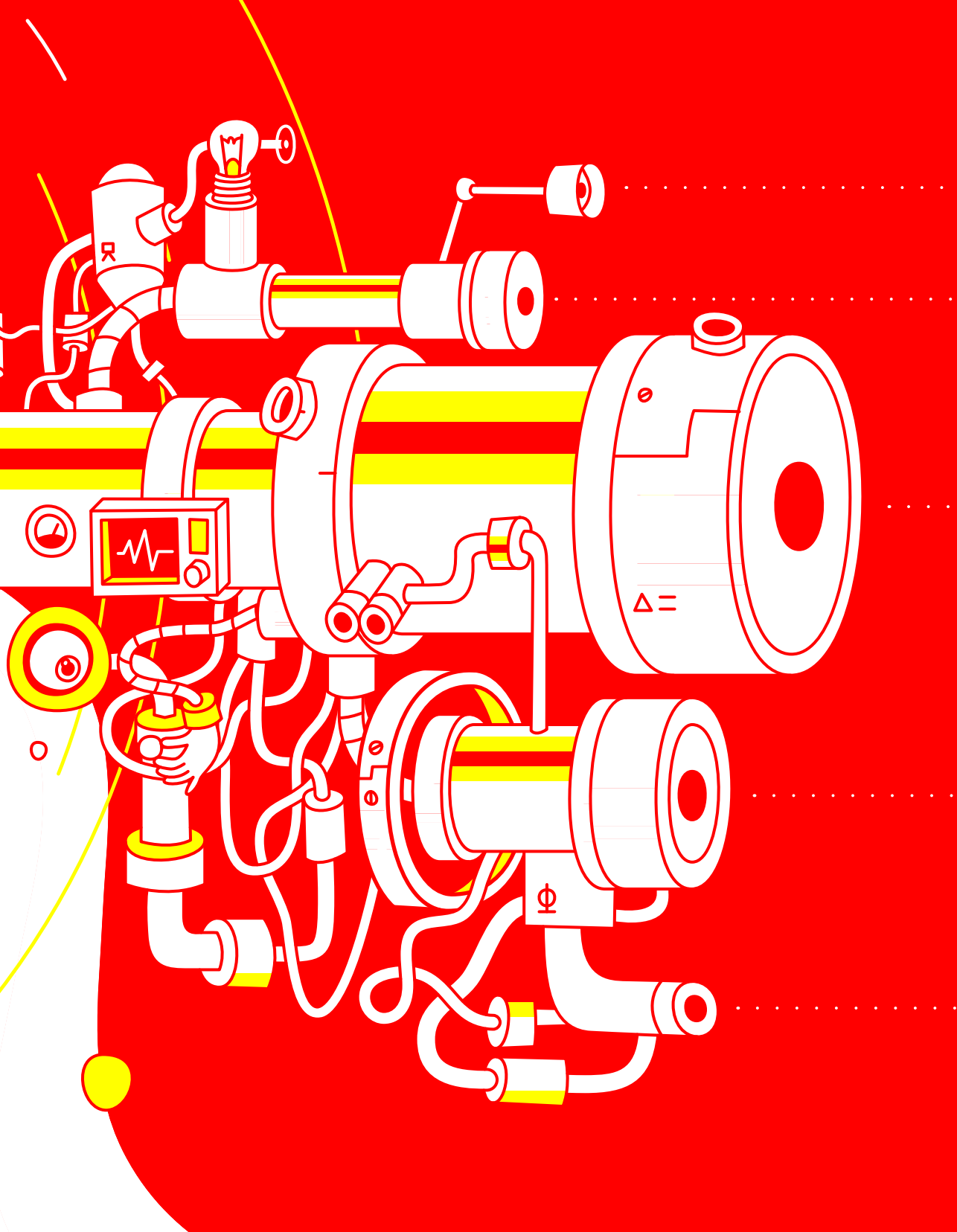
Jasmína vzhledla od dalekohledu a překvapeně zjistila, že se její vzpomínka mezitím objevila všude kolem nich.

Stála na palubě vrtuletu vedle Vincence, který právě odpojoval a navíjel obě hadice, aby povoz uvolnil a mohl ho stočit k otevřenému oknu. Za ním místo ulice, kde bydlí teta, Jasmína viděla jakousi vzdálenou krajinu.

„Kam to okno vede?“ zeptala se.

„Do Nepaměti,“ oznámil Vincenc a navedl vrtuleť předí rovnou z okna ven.

Vrtulet Vincence Virvála plul podivně rozkouskovanou krajinou. Nejprve byla kolem stále ještě tma, ale z ní čím dál víc po částech prosvítala jakási země. Jasmíně to něčím připomínalo pohled přes rozbité brýle. Před očima se jí spojovalo obrovské puzzle plné stromů, hor, potůčků, domů, polí, pouští, moří, vesniček, prapodivných krajin, všechno to jakoby viselo v prostoru okolo nich, někdy šikmo, někdy vzhůru nohama, někdy malinké, skoro placaté, někdy obrovsky nafouklé jako mýdlová bublina.

Nakonec si musela brýle na chvíli sundat, protože ze všech těch patvarů kolem začala šilhat. Letěli mezi tím vším docela rychle a nepříjemně foukalo. Jasmína si uvědomila, že má pořád na sobě pyžamo. Bylo to její oblíbené, dostala ho k sedmým narozeninám. Brala si ho všude s sebou, i když jí bylo už hrozně malé. Ruce i nohy jí z něj trčely ven a ona pozorovala, jak jí na nich postupně naskakuje husí kůže. Zatřásla se chladem. Vincenc si toho všiml a vyštrachal někde starou deku.

„Děkuju,“ řekla mu a zabalila se do ní.

Kousala a páchla olejem, ale hřála.

„Co je to Nepaměť? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela,“ zeptala se potom, ale Vincenc mávl rukou a soustředil se na ovládání vrtuletu, který potichu bzučel. Jasmíně se začaly zavírat oči. Přece jenom toho zatím v noci moc nenaspala. Zívla.

„Nepaměť nikde nezačíná a nikde nekončí,“ zničehonic zase promluvil Vincenc. „Jenom pořád roste a rozpíná se. Skládají ji dohromady všechny zapomenuté vzpomínky. Malé, prchavé a nedůležité, ale i ty velké a zásadní.“

„A dostanu se z ní pak nějak domů? Chci Jáchymovi co nejrychleji vrátit jeho vzpomínku,“ zívla Jasmína podruhé, sevřela pod dekou pevněji v náruči plechovku od kafe a v tu chvíli usnula.

Kapitola 5

